

**HOUDT
UW
SCHOONHEID
MAAR.**

Goorts Leroy

Masterscriptie

Promotor: Patrick Ceyskens

Coördinator: Sofie Gielis

Master Image Thinking

PXL-MAD School of Arts

2021-2022

Inhoudstafel

Inleidingspad	1
<i>Rijkelijk</i>	4
Diner	5
<i>Marionet</i>	8
Toilet	9
<i>Interne Schimmels</i>	12
Kort verhaal ‘De honger van Emile’	13
<i>Ontnomen</i>	18
Gazon	19
Rommelmarkt	23
<i>Voldaan</i>	28
Boerenshuur	29
Kort verhaal ‘De Fietser’	33
Kerkhof	41
Slot	47
Literatuurlijst	49
Afbeeldingenlijst	51
Creators	53

HOUDT
UW
SCHOONHEID
MAAR.

Inleidingspad

Voor mij ligt een lange en loodzware weg geassembleerd uit putten, wortels, en heuvels, vluchtige hoop en verdiepende wanhoop, doch nader het einde elke stap dichterbij. Het pad wordt bewandeld, boek in hand, zowel als leesmateriaal als dekking tegen de hitte. Een pad door bomen en struiken. Bekken gevuld met vloeistoffen, zowel het frisse water vanuit de bergen als de urine uit de blazen van alle organismes die dit woude hun haardstede noemen. De zon op het gelaat, de gedachten van neerslachtigheid brandend en bijna wegwijnend door haar vurige onverbiddelijke furie. Wat een onverdiend genot schenkt u aan deze eenzaamheid, deze lang verloren kluisenaar waar u trachtte hoop in te zien, maar ik moet u teleurstellen, o schone hemellichaam. Vergeeft u mij, maar het ligt aan mijn trots, mijn stupide hoogmoed die deze simpele verlossing weigert. Geluid klinkt achter mij in de nabije verte, klinkende als een onafhankelijke fanfare van voetstappen. Drie mannen, of zijn het er vier? De zon beklemmt mijn zintuigen op diepere niveaus dan verwacht, zonnesteek is een potentiële beantwoording maar het zal me niet in de verwarring vastbinden, dat weiger ik te accepteren. De drie heren hebben elk hun eigen distinctieve manier van wandelen, en ze naderen dichterbij, elke stap dichterbij en dichterbij. De eerste, pet op het hoofd, schrijdende met de zelfzekerheid als een lichtdronken pauper. Hij lijkt als een zelfvoldane simpele ziel, maar er schuilt meer achter deze façade, het zou als lyrisch benoemd mogen worden. De tweede draagt ook een pet, zowel als een zonnebril en wandelt met gelijke en even stappen, hij lijkt diep in zijn eigen gedachten te vergaan met een specifieke intentie die hij zelf niet uitdrukken kan, wat een getormenteerd individu, dat zie je door de eerste blik. De derde eerder een schim, een armzalige slenteraar die de ogen niet van de korrelige bossenweg afnemen kan, meermaals lijkt hij op het punt van vallen maar corrigeert in laatste instantie zijn route,

zodat hij verder met korte slordige stappen slenteren kan, als enige van de drie zonder pet het perfecte doelwit voor de brandende zonneschijn die op zijn tronie doorweegt. Elke voetstap die ze plaatsen, lijkt er tien waardig. Met vervreemdende snelheid komen ze naar mijn richting toe. Geen van hen heeft hun blik op mij gericht, doch voel ik mezelf als een prooi die op het punt van verslinding staat. Zo dicht zijn ze, dat de adem van de mannen praktisch voelbaar is op mijn defensie loze zelf. Waarom ze zo nauw mijn bubbel durven te betreden lijkt mij een ergerniswekkend enigma. Blijf weg met jullie eigenheid, mijn rust en eenheid is van hoogste belang. Nabijer komen lijkt onmogelijk, maar dit houdt hen niet tegen. Schouder aan schouder, hoofd aan hoofd, een ongemakkelijk maar pijnloos gevoel van vervorming en vermenging. We wandelen, ik wandel, naar het einde van de weg tezamen.

- Leroy Goorts (2022). *kermis*.

'Rijkelijk' - geschreven door **Lerts G. O'Roy**

De koninklijke apen met gouden kronen

Zittende op hun trouwe edele tronen

Noten en bananen

Diamanten kralen

Elk een kopie als simpele sjablonen

Diner

Wat kunnen pannenkoeken toch deugd doen als dessert na een gunstig avondmaal. Met vanille-ijs zijn ze uiterst smaakvol, maar pannenkoeken met stroop kunnen ook overheerlijk zijn. Er bestaan zelfs geruchten van mensen die ze durven eten met pindakaas en banaan, maar daar durf ik mezelf nog niet aan te wagen. Pannenkoeken, wat zijn ze toch een zegening. Ze doen ons allen vergeten dat de wereld een puist is die al eeuwen op springen staat. De samenleving sleept zich voort in een illusie van fopperijen en rodomontade die enkel maar nihilistischer wordt met elke stap die we met blinde trots zetten. Links, rechts, links, rechts, links, rechts, links, rechts, links, links, rechts, links, links en we vinden al vallende in enkele ogenblikken een plek op de grond waar we onze schedel in verlossing kunnen breken. Botbreuken waar onze levenssappen uitvloeien, ons enig natuurlijk recht is om te sterven. Hoofden vol gedachtes van onbelangrijkheid en opinies die barsten van insinuaties. Barsten zoals schedels, barsten zoals eieren, barsten zoals ijskappen die de tedere kus van verwarming op hun kille wang opgediend krijgen.

De mensheid kan dieper en dieper in hun eigen psyche donderen, waar ze intense psychologische aanvallen van zelf-tormenterende verslagenheid krijgen als hun gedachten ongeremd zouden gaan. Net zoals Pinocchio zijn we gemaakt door onze oude meesters, gedefinieerd door onze beperkingen, de samenleving heeft ons geschapen en zal ons begraven. Opruiende gedachten worden massaal uitgeroeid totdat we leven als gehoorzame planten, overlevende op de fotosynthese die ons door het brandend licht van de helse hemel geschonken wordt. Wat is de mens toch moeiteloos beïnvloed, als kinderspel. Zoals Max Shulman schrijft in zijn boek *The Zebra Derby* (1958). "Het is waar dat je tot moordenaar bent gemaakt, Je bent wreedheid aangeleerd.' Ik trok de vleugels af van

een vlieg. 'Maar tegelijkertijd,' zei ze, 'Je hebt geleerd om je kameraden te beschermen en te redden, om de gewonden te helpen, je hebt compassie aangeleerd.' Ik zette de vleugels terug op de vlieg." Daden worden te laat en tevergeefs hersteld. De vleugels van de vlieg zijn er genadeloos afgescheurd zoals de met kleurrijke tekeningen bedrukte pleisters die we op onze schaafwonden geplakt kregen toen we nog kleine ukkepukken waren. Het is exact zoals de oude visserman zou zeggen in Ernest Hemingway zijn boek genaamd *De Oude Man en De Zee* (2000). "Ik had niet zo ver moeten gaan, vis,' zei hij. 'Noch voor jou, noch voor mij. Het spijt me, vis." We vissen eindeloos en hopeloos naar het onvindbare. Als het leven gaat over het jagen op een bepaalde soort vis, zou die van mij zeker en vast geen marlijn zijn zoals in het boek. Tegen zijn grootte zowel als zijn puntige uitstekende voorgevel maak ik geen schrijn van kans. Nee, ik zou in alle eerlijkheid kiezen voor een tetra, en dan liefst nog een zonder vinnen. Waarom extra moeilijkheden voor mezelf creëren. We lopen met onze scherpe zelfheid ten strijde naar het onbekende, ontastbare duister, onwetende dat deze scherpheid zoals een zwaard altijd een scherpe kant naar ons toe gericht heeft.

We weten niet hoe we de pijn moeten omschrijven, we weten alleen dat het pijn doet. De kunstenaar genaamd Henry Darger zou zich hier hoogstwaarschijnlijk bij kunnen aansluiten. Eindeloos doorheen heel zijn leven getormenteerd en geteisterd door onspreekbare gebeurtenissen die hem tot zijn laatste povere dag zijn bijgebleven. Jim Elledge schreef in zijn boek *Henry Darger, Throwaway Boy: The Tragic Life of An Outsider Artist* (2013) het volgende over Darger die in zijn late jaren woonde in een klein krottig appartement. 'Henry wist dat hij niet bij de andere huurders paste. Hoewel hij ongeveer even oud was als de andere huurders toen hij tientallen jaren eerder voor het eerst naar het gebouw was verhuisd, was hij nu veel ouder, veel armer en lager opgeleid dan zij. Hij was gedwongen om hiermee om te gaan sinds hij voor het eerst de bijnaam 'Crazy' kreeg in het klooster waar hij werkte.' Het bestaan laat ons vlug voelen zoals Darger zich voelt, beperkt en minderwaardig.

Ikzelf sta hier zeker en vast niet boven. Het gevoel dat we minder bereikt hebben dan onze kompanen of leeftijdsgenoten zal zich altijd potentieel blijven manifesteren in de donkere spleten van het onbewuste, en soms zich zelfs zo helder als de dag vertonen. Even helder als de regenstralen die de grijze wolken in ons midden laten donderen. De constante onwetendheid van de mensheid rondom Darger was zijn, zowel als onze, laatste druppel. Drup drup druppende zoals het stormweer dat ons hyperbolische verzinzel dat wij het universum noemen ruïneert. Maar zolang deze niet drupt op mijn pannenkoeken komt het goed.

- Leroy Goorts (2022). *de miereneter*. (fragment)

'*Marionet*' - geschreven door **Lerts G. O'Roy**

*Hersenkronkels bezeten door het hopeloze
Gedachtes een diepgaande draaikolk
Deze toekomst jammerlijk ongekozen
Waar de zijn zichzelf uitmolk*

*Als vrije gevangene acterende
Ledematen verwickeld in draad
Overschaduwende wezens kleinerende
Ademhaling een bewust gekozen daad*

*Beloningen voor braaf gedrag
Kwispelende met onze staarten
Op het gezicht een emotionele lach
Een hand vol onbespeelde kaarten*

*De draden die ons voortbewegen
Als een kinderlijk poppenspel
Rauwe gedachtes worden verzwegen
Het verdiende genot een zekerheid, alhoewel*

Toilet

De dagelijkse plezieren die het leven draaglijk maken, die houden de aardbol draaiende. Niet dat die lang zal draaiende blijven als we verder gaan zoals vandaag de dag. Met onze vervuilingen, net zoals iedereen die op deze plek zit, op het punt van vervuilen staat. Hier zitten, op een van plastic gemaakte toiletbril die de levenloze kilheid uitstraalt als de door schimmel gevulde diepvries van oma, dat brengt mij een tedere glimlach toe. Eenmaal als het zitten begonnen is, wilt niemand met verstand zich uit de voeten maken. We zijn geankerd, bevroren, vergroeid met de toiletbril die rust op de privaat zelve. Deze ruimte waar de plee zich bevindt, is een ontsnapping van de wroetende realiteit. Het is een temporaire blijheid, net zo temporair als de uitwerpselen die we met een vluchtige druk op de knop door het ondergrondse kanaal van buizen en bruine wateren wegsturen en de rug toekeren, alsof ze voor ons niets meer zijn dan een absolute onbekende. Wij hebben hun geschapen net zoals de maatschappij ons geschapen heeft, en net zoals de maatschappij, moeten we geen twee keer denken om hun te bekijken als minderwaardig op elk en ieder vlak in vergelijking met ons. Het zou op lange termijn beter zijn voor de wereld als we een kurk in onze anus zouden plaatsen en simpelweg blijven consumeren, totdat we langs de binnenkant verzuipen in onze eigen zwarte stront. We zijn als het ware meesters in ons zelve te beliegen, we liegen tegen onszelf, over onszelf. En dit argument wordt met het moment versterkt, terwijl wij als denkende wezens ons afvragen waarom het enkel maar erger wordt.

God heeft ons verlaten, lang geleden in hopeloze torment zelfmoord gepleegd en zal ons niet op miraculeuze wijze redden. Tenminste als u daarin zou hebben geloofd. Het is zoals Kees Bos zegt in het boek *Met God de Straat op* (1971) dat tot stand is gekomen door schrijfster Lize

Stilma. Hierin zegt Bos, een oude man die een hopeloze alcoholist is, het volgende; ‘We gaan toch allemaal kapot, jij net zo goed als ik.’ Nu kunnen we uiteraard argumenteren met Bos over de manier van deze destructie van de zelf, we kunnen namelijk op vele manieren kapotgaan. Een jammerlijke val, een elektrische stoot, een overdosis door een substantie naar keuze, een vervoersongeluk, een welgeplaatste kogel of messteek, of als we genoeg geluk (of ongeluk) hebben, een natuurlijke dood van de uiteindelijke ouderdom. Het is niet omdat we allen de doek in de ring zullen gooien, dat de reis in deze symbolische ring des levens niet van belang is. Maar ik betwijfel dat Bos interesse heeft in een extensieve argumentatie hierover, zijn interesses liggen ergens anders. En als we kijken naar de publicatiedatum van het boek, is hij hoogstwaarschijnlijk kapot, zoals hij het zelf subtiel gesteld zou hebben. Het leven is een attractie waarvan we aannemen dat die voor eeuwig zal duren, maar net zoals bij elke attractie, komt er uiteindelijk een definitieve stop. Het vreugdevol bestaan is een smadelijk voorwendsel dat we elkaar kunnen wijsmaken, Uiteindelijk zal de klok altijd zijn ultieme slag slaan. Het kan altijd als ongevoelig benoemd worden, maar het is de realiteit.

Wie weet zullen we elkaar de benige, dode handen schudden, terwijl we denken over spinnenwebben die we als zeven voor excrement kunnen gebruiken, over de urine van tigers en de smaak hiervan, als we hierin de tijgerstrepen zouden kunnen proeven als er maar een enkele druppel op onze woestijndroge tong belandt. We worden door elkaar misbruikt en genomen in onze vuiligheidsrestant gevulde rectum in de verleppe verlaten toiletstal die wij het gelukkige leven noemen. Kunnen wij beter doen als mensheid? Aan welke personen ligt deze tragedie? Ben ik het probleem? Dat kan niet, ik ben maar een eenzame kanarie, een vederloze kanarie die vastzit in zijn paupers kooitje. Het ligt aan mijn meesters in hun koude kastelen van rook en plastic. Het kan niet anders. Wat een tragedie .

Ik speel scenario's en argumentaties uit in mijn hoofd met alle mogelijke uitkomsten, dat zodra de realiteit dan eindelijk toeslaat en zijn kop

naar mijn richting keert, ik volkomen passief en ongeïnteresseerd lijk te zijn. Dat is verre van de waarheid, het is simpelweg al door mijn zelf meegemaakt geweest. Deze troon van keramiek houdt mij in zijn greep en weigert los te laten, maar veel moeite om me te verlossen doe ik niet. De bril is opgewarmd naar mijn lichaamswarmte, alsof het een pure extensie van mijn eigen zijn is geworden, ik ben de toilet, en de toilet is mij. Onze aardbol waar deze plee op staat is een harteloze machine gevuld met gaten en problemen, elke keer als we durven denken dat een gat is opgelapt, komen er weer twee bij zoals de Hydra van Lerna uit Griekse mythologie. Uiteindelijk zullen wij stoppen met bestaan, dat is nu eenmaal zo. En tot dat het grote doek eindelijk sluit op wat wij ons alles noemen, zullen wij tevergeefs deze gaten blijven proberen te vullen. De gaten van onze eigen maak. In de tussentijd kunnen we niet meer doen dan happen naar lucht zoals de karpers na hun vangst, wachtende op ons ultieme lot. Ten slotte sluit ik mij aan met het eindwoord van de kolonel tegen zijn vrouw in het boek *De kolonel krijgt nooit post* (2012) van Gabriel García Márquez. “Zeg op, wat eten we in de tussentijd.” De kolonel had vijfenzeventig jaar – alle vijfenzeventig jaar van zijn leven, minuut voor minuut – nodig gehad om op dit punt te belanden. Hij voelde zich zuiver, ondubbelzinnig, onoverwinnelijk toen hij zijn antwoord gaf: 'Stront.'

'Interne Schimmels' - geschreven door **Lerts G. O'Roy**

*Hetzelfde wordt geschreven
en herschreven met de schaduw
van uniekheid in het
ooghoek.*

*verhalen worden grandiozer,
maar denk na, behoed u,
keer terug in de zelf.
terug naar
het simpele,
het alledaagse,
voordat straatkatten
en meeuwen ons verscheuren*

*het ras dient niet
gered te worden,
redden wat reddeloos is,
dat is pure krankzinnigheid*

De honger van Emile

Op de televisie ziet men altijd maar hetzelfde. Waarvoor hebben mijn voorvaderen en ik zelfs gevochten. Oorlog, verderf en miserie. Een eindeloze cyclus waar we elke generatie weer tegen strijden. Als het niet door mijn verwondingen was van deze bloedvelden, zat ik hier nu niet in deze povere conditie. Mijn manke lichaam één grote opstapeling van vet en een droge zee van behaarde, rode geïrriteerde huid. Een kalende ongeschoren orang-oetan van een man die in zijn eigen zweet en hartkwalen verzuipen kan. Mijn zetel meer vlekken dan een jachtluipaard, mijn vloer vol vochtig krantenpapier alsof ik mezelf heb gevestigd in een grootschalige kattenbak. Mijn woonkamerraam kapotgeslagen door een onschuldige kiezelsteen. Hoe die daar beland is, Joost mag het weten. Ik heb het nochtans aan Joost, mijn buurman, gevraagd en hij wist van niets. Nog een gezegde zonder basis in de werkelijkheid, voorgelogen door de praatjes van anderen. Alles heb ik opgegeven, mijn toekomst en lichaam, mijn ambities en voorzichten voor nu hier te zitten, geen enkele échte aanpassing in de wereld te bespeuren. Kak wordt met kak besmeerd, denkende dat de kaksmeer die we nalaten plots is weggetoverd. Ik ben het verdomme kotsbeu. Ik walg van mezelf en de wereld waar ik me met moeite doorsleep, uur na uur, dag na dag. Nooit een vrouw die om me gaf, nooit kinderen kunnen krijgen die ik heb mogen zien opgroeien. Heeft mijn leven ooit enig nut gehad vraag ik mezelf dan af, en het antwoord is simpel, neen. Ik heb geleden, gestreden en mezelf opgeofferd voor mijn landgenoten. En nu zit ik hier, hopeloos en alleen in een constante strijd van wanhoop en ontbering in een krot dat niet eens goed is voor de meest kansloze straathond.

Je leven is nutteloos Emile, geheel nutteloos. Mijn dak lekkende, muren bevende, krantenpapier dekkende en ikzelf amper overlevende. Elke dag ben ik bekleed in dezelfde kledingstukken, dat is niet moeilijk, ik doe ze

namelijk nooit uit. Als iemand één reden kan geven waarom ik mezelf zou moeten verzorgen, zeg het dan maar met haast. Maar niet tegen mij, want de hoop is allang verstreken. Staren naar een kleine elektronische doos waar woorden uitstromen van een hopeloze toekomst geeft een mens een enorme honger. Als ik mezelf nog als mens durf benoemen is een andere kwestie, maar die kwestie beantwoord ik liever met een volle maag. Ik doe alsof ik in mezelf even nadenk over wat ik mogelijk in mijn keelholte zou kunnen duwen om deze hongersnood te onderdrukken, maar een moeilijk denkproces is dit vanzelfsprekend niet. Frieten, frieten in een puntzak met een goede klodder mayonaise erop samen geserveerd met een heerlijke in vet doordrenkte frikandel of drie. Het voelt alsof ik thuiskom bij de vrouw die ik nooit hebben zal. Een warme sensatie in mijn meest interne en intieme ruimtes, de liefde van de man gaat uiteraard door de maag. Ze hebben een grote ruimte te vullen die liefdevolle aardappelstengels, maar ze zullen het proberen totdat ik mijn laatste hikkende ademhaling genomen heb. Ik hef mijn overtollige lichaam met volle kracht uit de zetel, ik waan mezelf Atlas de Titaan, mijzelf recht duwende met de zwaarte van de wereld op mijn schouders. Met mijn rechterhand neem ik mijn eiken wandelstok en met de linkse krab ik aan mijn achterwerk, een van de weinige vreugdige momenten die mij nog te beleven valt. Elke stap ik die ik met mijn rechtervoet zet, hoor ik knakken in mijn knieschijf, de pijn doorschietende tot in mijn bekken. Nog een opoffering die de wereld niet waardig was.

Hier ga ik dan, naar buiten, de plek die ik het liefst zoveel mogelijk vermijd, de plek vol volkeren die mij in de steek gelaten hebben toen ik ze nodig had. Volkeren die me met een interne walging aanstaren, dat zie ik aan hun beoordelende en kleinerende blikken. De reden dat ze hier vrij rondwandelen is vanwege mijn diensten aan dit ondankbare land. Bedankt voor te vechten, bedankt je hele zelf te verzieken en te verpesten zodat wij terug mogen genieten van de simpele dingen des levens zoals mensen beoordelen die hun leven gegeven hebben ter bescherming van ons, bedankt en vaarwel. Stap na stap kom ik verder bij het plein waar het frituurkraam van Hugo staat, Hugo's Frietkroam. De fritten zijn niet

de allerbeste, maar ze doen wat ze moeten doen, mij een gevoel van genot geven, een gevoel van vulling. De frieten zijn vettig, de mayonaise is vettig, ik ben vettig. De vettigheid die vettigheid in zich opneemt, een gelaagde vetmassa. Hoe dichter het frietkraam in mijn troebele ogen verschijnt, hoe zekerder ik word van één ding, er staat iemand een bestelling op te nemen. Het is een van de meest hatelijke momenten die een man als mij meemaken kan. Wachten op iemand die dat privilege op geen enkele manier heeft verdiend. Hoe durft men mij in de kou te laten staan, wachtende, smachtende naar mijn frieten waar ik het allergrootste recht op heb. Ze zouden het aan mijn huis moeten leveren, de service en het voedsel gratis en voor niets, dat is het minste dat ze kunnen doen voor een alles gevend man als mijzelf. Maar dit zal altijd een hopeloze fantasie blijven, en daar heb ik vrede mee gesloten. Nu sta ik voor de man, de bestellende man, de bestellende man die veel zeggen kan. Hugo lijkt lichtelijk geïrriteerd op deze man, hij heeft Hugo's frietkot domein binnengedrongen met zijn doordringende keelklanken, en daar kan hij vast niet mee lachen. De man blijft maar gaan, pratende over zijn bestelling. Het lijkt alsof hij voor een heel leger aan het bestellen is, maar niets is minder waar. Deze man heeft nooit een soldaat gezien, laat staan een legerbasis. Behalve misschien in een van die fictieve rotfilms die geen schrijn van de waarheid bevatten. Met zijn nette kledij en majestueuze haardos, het ergste wat hij ooit vast heeft meegemaakt is dat het toiletpapier op was, daar heeft hij nu nog gruwelijke nachtmerries over. Wat een grootste schande, hulp vragen van een ander voor zo'n nieuwe rol papier te kunnen verkrijgen binnen handbereik. De moderne man, wat een bijzonder wezen, dat is zeker.

Man: Dan nog drie porties bitterballen, vijf mexicanos en een kaassoufflé alstublieft.

Hugo: En dat mag het dan wezen?

Man: Neen, ook had ik nog liefst veertien frikandellen gewenst, het is voor ons familiefeest, vandaar de lange bestelling.

Ik hoorde deze vent al in de verte bestellen en is nu nog altijd bezig. Ik zie al andere vaste klanten aankomen langs meerdere flanken die dit toneelstuk vast ook niet hadden verwacht. Deze drukte gaat mij teveel worden, gegarandeerd.

Hugo: Geen probleem meneer, dat zal het zijn?

Man: Helaas niet, ik zie net een boulet liggen dus doe maar een stuk of vijf van die, voor de zekerheid.

Hugo: Komt in orde, dat is dan-

Man: Ook nog een aantal van die kippenvingers, bijna vergeten. Ik hoor de kindertafel nu al klagen.

Hugo: En hoeveel porties had meneer gewenst?

Man: Hoeveel zitten er in zo'n portie?

Hugo: Zes.

Man: Dan lijkt mij acht porties wel voldoende.

God sta mij bij, de wind begint heviger op te komen net zoals mijn temperament en deze man is nog altijd niet klaar met zijn bestelling. Mijn voeten en benen doen zeer, mijn gewicht is een marteling als ik zo'n lange tijd staande moet blijven. Ik wil enkel mijn frieten en frikandellen, dat is niet te veel gevraagd. Vooral mijn rechtersvoet heeft moeite met deze vetmassa recht moet houden, wat ik deze extensie van mijn been niet kwalijk neem. Gelukkig heb ik mijn eiken wandelstok als behulpzame derde been. De wolken boven mijn hoofd voorspellen niets goeds en de jeuk in mijn knieschijf bevestigt dat het snel regenen zal. Als mijn frieten doordrenkt worden met regen, dan kan ik de grootste reus vellen, wees daar maar zeker van. God laat deze man snel klaar zijn, of zelfs u kan hem niet meer redden.

Hugo: Goed, dan is het totaal-

Man: Wacht, mijn vrouw stuurt mij net een bericht, blijkbaar komt mijn

broer en zijn gezin toch opdagen, ze hebben hun vlucht kunnen halen. Liefst drie grote frieten, twee met mayonaise en een met andalousesaus. Daar mogen ook weer drie frikandellen bij en twee porties bitterballen. Hugo: Dat moet lukken. Dat gaat dan achtenzeventig euro en- Man: Maak van die drie frikandellen maar frikandellen speciaal alstublieft, als het niet te veel gevraagd is uiteraard.

Niet te veel gevraagd? Niet te veel gevraagd?! Er valt een regendruppel op mijn voorhoofd. Ik neem mijn wandelstok in beide handen, mijn eiken kompaan, en beuk die met mijn volle lichaamskracht tegen het achterhoofd van de man. De man valt als een zak aardappelen tegen de grond, maar die aardappelen zou ik niet gebruiken om frieten mee te maken, neen bedankt. Achter hij hoor ik een paar verbaasde ademnemingen en een irritant geluid klinkend als een hyperactief brandalarm, hoogstwaarschijnlijk een gillend kind. Ik stap met moeite over de man, zijn rug aanvoelende als een kussen in vergelijking met de kiezelstenen, en neem de plek in waar hij enkele momenten eerder zelf zo trots stond. Ik kijk in de ogen van Hugo die terug in de mijne kijken met een mengeling van verbazing, angst en opluchting. ‘Voor mij een grote zak frieten met mayonaise en drie frikandellen alstublieft.’

- Leroy Goorts (2022). *tenietgedaan*.

*De goedgunstig
barmhartige man
vol met liefdadigheid,
een hoofd
gevuld met
naargeestige kwelling*

*Zogezegde intellectueel
ruilhandel
van onbenullige zaken.
kort blijf ik
antwoorden
de moed ontbreekt
voor complete negering*

*de onschuld werd betast
doch moeten
we bedaren,
want zij was achttien
in hondenjaren*

'Ontnomen' - geschreven door Lerts G. O'Roy

Gazon

Werken in de tuin, het gazon afsnoeien, de post oprapen, een koffie nuttigen en ga zo maar verder. Louter bezigheden totdat we te laat en tevergeefs realiseren dat het einde nadert, nooit stoppende. Het einde neemt namelijk nooit koffiepauzes, en zeker ook geen toiletpauzes. Het zou maar zo zijn, het zou maar zo zijn, het zou maar verdomme zo zijn dat het einde pauzes neemt. Ieder moment op zich laten wachten alsof het een eeuwige beroemdheid is die zich kan permitteren om één enkele tijd later te arriveren.

Ding dong. Wie is daar? Het begin zegt u? Neen bedankt, dat maken ze mij niet tweemaal wijs. Het einde bedoelt u? Mijn excuses. Kom maar binnen. Maar ga niet zitten met uw eeuwige vuiligheid, ik heb de zetel pas schoongemaakt. U verwacht vriendelijkheid, tevergeefs. Zoek dat maar bij mensen die meer vergevingsgezind zijn. Blijf daar maar staan. Wilt u wat te drinken? Een koffie, een thee, wat fris of een simpel glas water? Een koffie zegt u? Ga het dan zelf maar ergens anders halen. U neemt namelijk geen koffiepauzes dus ik weet dat u mij nogmaals voorliegt. Volgende keer beter mijn amice. Ik ben uw aanwezigheid beu, vertrek nu maar weer naar de plek vanwaar u gekomen bent. Neen? U blijft mij liever dichterbij en dichterbij betreden? Dan zijn het maar zo, maar ik ga niet mee. Ik ga wel mee? Uw woord is mijn bevel, ik heb geen last van thanatofobie.

Wat zijn we dol op procrastinatie. Voor sommige is de gedachte van de dood erger dan de dood zelve, terwijl dat eigenlijk betekent dat alle pijn permanent stoppen zal. Het niet bestaan doet uiteindelijk niemand zeer, het is het bestaan dat allen kwetst. Om die gedachten te onderdrukken, houden we ons bezig met het onbenullige. Dit kan ik niemand op het einde van de dag kwalijk nemen, waarom zouden we iets anders doen,

Ik ben geen pessimist, ik ben geen nihilist en ik ben zeker geen optimist. Over hedonisme ben ik in strijd. Zou ik het moeten beamen of ervan walgen. Voor zover ik zelf weet ben ik een afstotende cynicus op de slechtste dagen, en een onverschillige stoïcijn op goede dagen. Op neutrale dagen, ben ik mezelf. Een oude ziel, wachtend op zijn eigen onvermijdelijke lot die zich bezighoudt met zijn herhalende cyclus. Ik denk vaak na. Denken, denken en denken maar laten we niet te nauwkeurig nadenken over onszelf, dat is een potentiële open uitnodiging voor de eeuwigdurende spiraal naar het ondenkbare in gang te laten schieten. Het is zoals Roebuck Wright, gespeeld door Jeffrey Wright, zegt op tijdsduur 1:29:17 in de film *The French Dispatch* (2021) gemaakt door Wes Anderson. Het luidt als volgt. ‘Zelfreflectie is een ondeugd die het best in privé wordt uitgevoerd of helemaal niet.’ Dit zijn wijze woorden, woorden waar we zeker en vast advies uit kunnen halen als we daar nood aan zouden hebben om ons te redden van de eeuwigdurende spiraal die ons allen met een enkele trek mee kan sleuren. Als de zelfreflecties even ondeugend zijn als de reflecties die worden getoond door de Ungaikyō, een bovennatuurlijk wezen uit Japanse mythologie, dat valt te bespreken. Wij zijn ten slotte geen van glas gemaakte bezeten oppervlakte die onszelf, of andere, monsterlijke taferelen toont in onze reflectie totdat mensen wegwijnen in hun eigen angsten. Of is dat precies hetgeen dat zelfreflectie met ons doet?

Ook al zie ik mezelf op welgezinde momenten als een soort stoïcijn, toch is er een dualiteit, een tweestrijd als er wordt gedacht over de stoïcijnen uit mijn ooghoek. Momenten van kwelling trekken deze gehele conclusie over mezelf meermaals in twijfel, dat is het leven. Toch kan de mens er altijd baat bij hebben, tenminste als stof tot nadenken. Neem bijvoorbeeld Marcus Aurelius, de laatste van de vijf goede keizers van Rome en welgekend stoïcijn die velen geïnspireerd heeft. Een van zijn notities, die nu te vinden zijn in het boek genaamd *Meditations* (2019) gaat als volgt; ‘Geef jezelf gewillig over aan Klotho, een van de schikgodinnen, zodat ze jouw draad kan spinnen in wat ze maar wil.’ Alhoewel

wel ik eerder zou opteren voor jezelf gewillig over te geven aan Atropos en niet Klotho, vind ik dit nog altijd een frappante notitie. Geef jezelf over aan een wezen dat geheel boven u staat, vol met macht en terreur die het leven voor u zal bepalen. Zou dat het leven makkelijker maken, of juist oneindig moeilijker.

Hypocriete wezens zullen altijd redenen hebben om zelfbeliegender, onderdrukkend, en onredelijk te zijn tegenover zichzelf en anderen. Zal dit ook het doen zijn van mythische fabel figuren die aan de touwen trekken, of durven ze zelf verantwoordelijkheid te nemen voor hun daden. Het hoeft niet gezegd te worden dat we niet allen even schuldig zijn aan alles, de grote problemen van de mens, wat sommigen ook zullen beweren. Maar doen wij als kleine biggetjes genoeg om de grote boze wolven te stoppen en waar ligt de grens van verantwoordelijkheid? Is dit onze echte misdaad als enkelingen? De zoektocht naar deze grens, wat een grandioze zoektocht zou het zijn. Het kan ook louter aan mij liggen, misschien ben ik verward. Zo verward dat als dit een examen des levens was, zelfs mijn eigen naam fout geschreven zou worden op de bovenste stippenlijn. Ach, de tragedie van het meest voltooide dier, het gunt zelden genot en plezier.

- Leroy Goorts (2022). *gloria*.

Rommelm Markt

Straten vol doeken van allerlei kleuren, afmetingen en materialen. Op deze doeken liggen kartonnen dozen, gevuld met herinneringen van de mensen die men doek per doek passeert. Herinneringen in de vorm van kledingstukken, boeken, speelgoed, tuinmaterialen, ijzeren plateaus en andere diverse prullaria. Deze objecten krijgen potentieel een tweede leven geschonken, dit is meer dan wij mogen verwachten. Hopen hierop kunnen wij altijd doen, niemand weet namelijk echt wat er zich afspeelt in het hiernamaals, maar deze reïncarnatie verwachten als een soort basisrecht, kan tragisch en zeer teleurstellend uitlopen voor alle partijen. Tussen de dozen van speelgoed, een met verf en lak besmeerde marionet. Touwen in de knoop en bruinig van de ouderdom. Hij lijkt te denken ‘God, God alstublieft laat mij ontsnappen uit deze wrede doos van eenzaamheid. Geef mij betere dagen en ik blijf u trouw. Voor mij lijkt deze hoop, deze manier van denken vrij nutteloos, maar dat is verre van de norm.

Thomas Ligotti haalt dit aan in zijn boek *The Conspiracy Against The Human Race* (2018). Hij schreef als volgt; ‘Niet geheel onverwachts gelooft niemand dat alles nutteloos is, en terecht. We leven allemaal binnen relatieve kaders, en binnen die kaders is nutteloosheid verre van normaal. Een aardappelstamper is niet nutteloos als men aardappelen wil pureren. Voor sommige mensen lijkt een systeem van zijn dat een hiernamaals van eeuwige gelukzaligheid omvat, misschien niet nutteloos. Ze zouden kunnen zeggen dat zo’n systeem absoluut nuttig is omdat het hen de hoop geeft die ze nodig hebben om door dit leven heen te komen.’ Alhoewel ik niet altijd eens ben met wat Ligotti aanhaalt in zijn boek, hierin kan ik mezelf wel vinden. Waar Ligotti zijn boek gebruikt om aan de mensheid aan te kondigen dat het leven geen effectief nut

heeft door het steen per steen af te breken, geloof ik eerder in een afbreking, opgevolgd door een opbouw, deconstructie en reconstructie. Vandaar uiteraard de val in het diepe in de eerdere teksten. We zijn in een donkere plek die ik met tekst en beeld probeer te weerspiegelen, beide mijn uitvluchten van deze naargeestige samenleving. Maar de hoop zal nooit door allen opgegeven worden hoeveel Ligotti ook mag wensen. Als voor sommige personen het verhaal van het hiernamaals en een hogere macht nodig is, dan zal ik hen niet stoppen. Begrijp me niet verkeerd, er zijn zeker hogere machten, maar die zitten in hun tronen van macht en oneindige rijkdom wachtende op een koutou van hun volgers, niet in de wolken boven het hoofd van de mens die door hun eigen soort onderdrukt wordt. Dit suggestieve en soms deprimerende bestaan heeft ook wel een soort vuile schoonheid, maar die schoonheid begint minder en minder appetijtelijk te lijken. Het zijn nu eenmaal geen goede tijden, we zijn producten van onze tijd zoals deze tekst zelf ook is. Er is een nood aan het terugkeren naar de natuur zoals de school van Barbizon, het meer natuurlijk leven. De flaneurs zouden zich met hun nagels zetten in de cementenstraten terwijl we ze wegtrekken naar de bossen, maar het zou op lange termijn beter voor hen zijn. Dit is natuurlijk een soort fantasie uit mijn wispelturige gedachtegang, maar het zou een geestig beeld maken. Zelfs als we allen terugkeren naar de natuur, de schade is al gedaan en massaal onze koffers pakken zal het niet spoedig verbeteren.

Zou dit de hemel al kunnen zijn, een plek genaamd aarde waar alle zielen heen gaan. Kunnen we in het hiernamaals zijn en niet doorhebben dat we gearriveerd zijn bij de ultieme destinatie? Het bestaan een grote lucide droom waar we onszelf in voorttrekken, niet wetende dat het einddoel al is bereikt. Dan heeft alles een ziel van plankton tot kevers en mens tot walvis. Wat een subliem gegeven.

Net zoals onze kompaan in de kartonnen doos, kunnen wij onszelf ook bekijken als een soort marionet. Het is waar, hoe men het ook draait of

keert, zeker in deze kapitalistische maatschappij. Marionetten die hun rol spelen, gebruikt door hun meesters. Waar deze grens ligt tussen marionet en marionettenmeester is subjectief van persoon tot persoon. Voor de een kan er maar één echte marionettenmeester zijn, terwijl andere het eerder kunnen bekijken als een systeem van ranken en gelaagdheid. Waar ligt de grens die de marionet kan oversteken om zich om te toveren tot nieuwe jonge meester, dat is een filosofische vraag. Zijn er meesters die meesters bespelen, en wordt deze eerste categorie van meesters dan niets meer dan hun subjecten? Een pop die met poppen speelt, niet doorhebbende dat ze zelf zijn wat ze trachten te beheersen. Wie deze oppermeester zou mogen wezen van alle marionetten, is een vraag die niet met objectieve zekerheid te beantwoorden valt. Als het überhaupt een negatief gegeven is om een marionet te zijn, is nog iets waarover nagedacht kan worden. We spelen onze poppenrol om de andere poppen in onze samenleving tevreden te houden, en als we stoppen met de rol die onze meesters ons voorleggen, keren de glimlachen snel naar beneden. Het zal voor ons het beste zijn om deze gebeitelde glimlach rechtop gekeerd te behouden, voor iedereens bestwil. We willen uiteraard niet in een slecht daglicht bekeken worden voor onze uit de norm manier van denken. Op het einde van de dag hebben we ons avondmaal, onze beloning. We vieren het avondmaal, maar niet zozeer de honger die deze maaltijd zo overheerlijk maakt.

Het is een tweestrijdig gevoel waar ik mee kamp. De meeste van ons willen geen marionetten zijn, maar meesters. Als we het nu willen toegeven of niet. We kijken op naar deze meesters, maar uiten onze jaloezie intern. Krijgen we succes door onze daden en uitspraken, dan worden we deel van de meesters, of tenminste deel van de hogere rang van marionetten waar zij zich ook in bevinden. Dan kijken we neer naar de lagere rang, onze vroegere kompanen, en knijpen wij de ogen dicht. Als we ongeluk hebben, worden we dieper geduwd. Dieper en dieper totdat we creperen op een willekeurige stoepwand, naar boven glurende zodat we de marionetten in al hun glorie kunnen zien dansen met perfecte

helderheid. In *The Sunset Limited* (2011) geschreven door Cormac McCarthy zegt het personage genaamd White het volgende; ‘Het is dat de wereld in feite een dwangarbeidskamp is van waaruit de arbeiders - volkomen onschuldig - door loting worden geleid, een paar per dag, om te worden geëxecuteerd. Ik denk niet dat dit is zoals ik het zie. Ik denk dat dit is zoals het daadwerkelijk is. Zijn er alternatieve manieren om dit te bekijken? Natuurlijk. Zal een van hen streng toezicht kunnen overleven? Nee.’ Zoals het personage zelve al aanhaalt, er zijn meerdere methodes van bekijken mogelijk, dat is zeker. Het is zelfs mogelijk dat deze positievere methodes van denken beter zijn voor de geest en onze zelf. Maar dit geeft hetzelfde gevoel als de ogen dichtknijpen, denkende, hopende dat de problemen uit zichzelf zullen verdwijnen. In de plaats van de ogen te sluiten als een soort ontsnapping, ontsnap ik liever in mijn creaties, mijn werken. Deze werken zijn een eeuwige zoektocht, net zoals dit tempore bestaan een zoektocht zal blijven. Louter het pure goede zal in het werk nooit afgebeeld worden, dat is zelfs voor mij te veel fantasie.

Misschien zal er in de toekomst zich een reden vertonen die deze mening zal veranderen, maar dit zie ik niet vlug gebeuren. Volgens deze zelfde reden zijn ook fantasiewezens overbodig, maar desondanks verschijnen ze. Ze zijn een poging om de realiteit op te fleuren, maar die opfleuring wordt vluchtig ontkracht. De wezens worden verzwolgen door het duister, erdoor ontvoerd en meegenomen. Een chaos is het, een frappante chaos die uit mijn zijn stroomt om zo lang mogelijk te ontsnappen van de realiteit. Het canvas is er, aller tijden, om steun te bieden. Zwaar is het gevoel van inspiratieloosheid. Het brengt ons direct terug ter plekke in de ware wereld die we een moment ervoor hadden ontvlucht. Het kan dan beter zijn om de creatieve stromingen niet te forceren, maar in onszelf te bezinken, wachtende op het juiste moment. Zoals een jongeman die ikzelf ooit heb waargenomen in de trein. Hij ging naar het toilet en probeerde de deur te openen, maar zonder succes. Hij draaide de hendel op meerdere manieren en de deur weigerde zijn

ieder bevel. We nemen aan dat de ruimte bezet was, maar niets was minder waar. De jongen wandelt weg, de trein gaat één minuut later in motie, en de deur opent uit zichzelf. Hoe hij het ook heeft geprobeerd, de forceringen bleken onsuccesvol. Had hij gewacht en de treindeur zijn gang had laten gaan, had hij de verlossing gevonden waar hij nood aan had.

- Leroy Goorts (2022). *bestaan is een attractie die niet eeuwig zal duren*.

'Voldaan' - geschreven door **Lerts G. O'Roy**

*Ik zit op het balkon, boek
in hand en kijk naar beneden
waar ik alle straatwandelaars
bezichtig
van troonzitter tot huisloze.*

*De natuur met haar grasgroene
ogen die me wurgen
met warmte komt
in mijn vizier.*

*Houdt uw schoonheid maar
bij met uw ongevraagde creaties,
uw vuiligheid,
haar overgeefsels.*

*ratten onder de straat
zien deze "schoonheid" niet,
hun leven simpel en volmaakt.
Deze is voor de rioolratten,
mogen ze onze
harten opknagen*

Boerenschuur

Planken aan elkaar genageld, krommend en vervormd door de ontelbare regenvlagen die keer op keer zonder kompassie op hun neerdonderen. Op hun rust een leger van dakpannen, die hun uiterste best doen om de planken door het stormweer te navigeren. Deze plek gevuld met allerlei objecten, objecten zoals doeken, potgrond en strobalen. Schroeven, gloeilampen en moersleutels. Schuppen, grasmaaiers en zaden. Ze verschillen, doch leven ze in harmonie samen binnenin deze boerenschuur. Voor de ene persoon oogt dit als een afschuwelijk krot, terwijl het voor de ander een persoonlijk paleis kan wezen. Net zoals andere wezens die bekend in de oren klinken. De titanische wezens genaamd de maatschappij en de mensheid zijn zéér ruim, maar het zijn wel deze twee verwoordingen die keer op keer terugkomen, antagonistisch klinkende in deze teksten. Dit is omdat mijn twijfels en bedenkingen over deze figuren soms zwaar op mijn gedachten liggen, en met een pessimistische, of realistische kijk hierop kunnen we al snel vallen in de hopeloosheid. Het zijn uiteraard ook makkelijke doelwitten, deze titanen zullen zich geen zorgen maken over deze pover geschoten pijl die naar hun richting toe vliegt. De wind zal deze pijl ook zeker en vast vele kanten opsturen, dat valt te verwachten en daar kijkt niemand van op. Zou deze wind er niet zijn zodat de pijl in al haar glorie rechtuit zou kunnen vliegen, dan zou haar doelwit duidelijk zijn. Echter, dit is voor mij niet de realiteit. De wind is er, het stormt, en ik kan met moeite de ogen geopend houden.

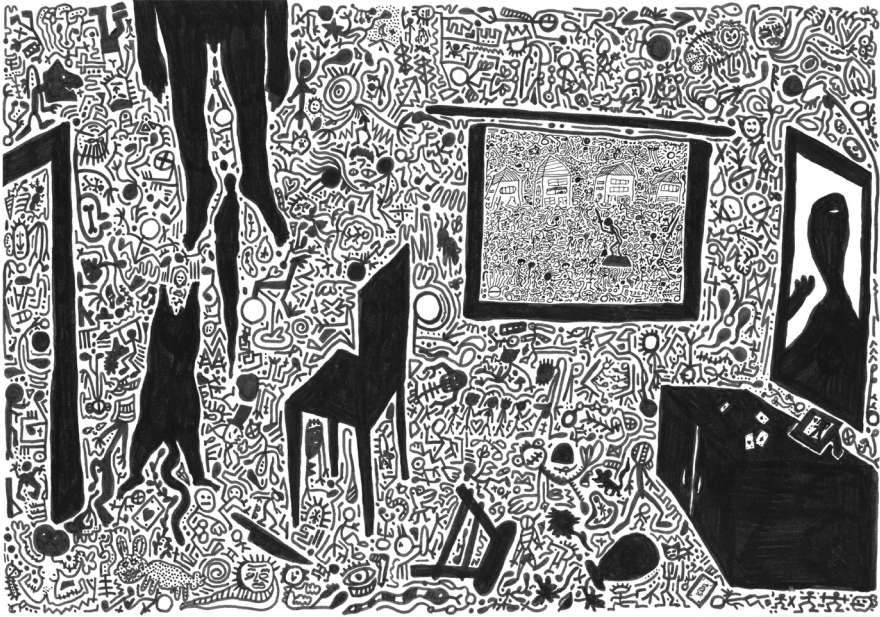
Het is een vaag gegeven, mogelijk heb ik louter een antagonist nodig in mijn verhaal van het leven, een schurk waar ik tot mijn laatste adem kan tegen vechten, een monster in het duister. Op bepaalde momenten kan ik me deels vinden in de gedachtegang van Emile in het korte verhaal

De Honger van Emile (2022) geschreven door L. Roygors . ‘Ik ben het verdomme kotsbeu. Ik walg van mezelf en de wereld waar ik me met moeite doorsleep, uur na uur, dag na dag. Nooit een vrouw die om me gaf, nooit kinderen kunnen krijgen die ik heb mogen zien opgroeien. Heeft mijn leven ooit enig nut gehad vraag ik mezelf dan af, en het antwoord is simpel, neen. Ik heb geleden, gestreden en mezelf opgeofferd voor mijn landgenoten. En nu zit ik hier, hopeloos en alleen in een constante strijd van wanhoop en ontbering in een krot dat niet eens goed is voor de meest kansloze straathond. Je leven is nutteloos Emile, geheel nutteloos.’ Gevoelens van nutteloosheid kunnen vaak zwaar doorwegend aanvoelen. Dit is uiteraard tijdens de momenten wanneer ik mezelf bekijk als een cynicus, zoals eerder vermeld. Maar deze gedachtes dienen niet uitgesloten te worden, maar juist omarmd. Het zijn juist deze momenten die schreeuwen voor een betere toekomst, ze hebben de juiste intenties. Hun waarde voor mijn werken en teksten valt niet te onderschatten, ze zijn deel van mij en dat zal ook zo blijven, daar wordt niet aan getwijfeld.

Dokter ik heb uw raad nodig. Er zweven gevoelens van onwaardigheid rond in mijn hoofd. Schrijven en creëren werkt temporair, maar daar neem ik geen genoegen mee. Kan er wat voorgeschreven worden? Een pil die op miraculeuze wijze al mijn problemen doet verdwijnen als een wekker die ons kan wekken van de meest tragische nachtmerries? Zijn er alternatieve ideologieën of religies waar ik mezelf aan verbinden kan, zodat mysterieuze krachten mij verlossen kunnen? Kent u iemand die een bijbaan voor mij kan regelen, zodat ik me kan verdrinken in rijkdom? Misschien kunt u mij een partner aanraden, om deze gevoelens en emoties van hopeloosheid mee te delen? Is er een tropisch oord, een oord vol schoonheid en zorgeloosheid die met haar zonnige temperaturen al mijn twijfels kan verpulveren in een fractie van een seconde? Dat is tenminste wat ik zou kunnen zeggen tegen deze hypothetische dokter, gelukkig is daar geen nood aan.

‘‘Doe de deur dicht en kom hier’, zei Krevelt. ‘Je hoeft niet bang te zijn, kleine. Je hoeft helemaal niet bang te zijn.’ Ze draaide zich om en deed de deur dicht. Terwijl ze de kamer inliep probeerde ze de blik uit die donkere ogen te ontwijken, hard naar de sinaasappels starend, in de redeloze wilde hoop dat hun aanblik haar aan die verlamdende angst ontheffen zou. Ze had plotseling, helder en schrijnend, het gevoel alsof die ene zomerse dag aan de rivier een eeuwigheid geleden door een vreemde was beleefd.’ De laatste woorden in de novelle genaamd Klinkaart (1971) geschreven door Piet Van Aken. Het korte boek gaat over een twaalfjarig meisje dat aan haar eerste werkdag begint in een dichtbij zijnde fabriek. In deze laatste pagina wordt een verschrikkelijk lot aan het meisje voorgelegd. De rijke fabriekseigenaar die zijn donkerste gedachten te loop kan laten gaan met wie hij ook maar wil. Van Aken schildert hier een beeld van pure walgelijkheid. Dit einde is een bruikbaar voorbeeld van het gevoel hopeloosheid dat eerder omschreven werd. Hoe miserabel de situatie blijkt te zijn, hoe groter de nood aan een verbetering. Een toekomst met minder zorgen en meer genot.

Het zijn lessen die ons ongewild in de schoot geworpen worden door de meedogenloze wereld waar we ons in bevinden. Deze zelfde wereld heeft ook momenten van pure schoonheid die niet onderschat mogen worden, maar het kan allen tezamen leiden naar een modderig totaalbeeld. In deze modder moeten we onze weg vinden, wroetende als varkens. Zonder al deze problemen zou mijn kunst er ook geheel anders uitzien, als het werk überhaupt zou bestaan. Het is een van mijn drijfveren, tegen de stroming ingaan van de rivier genaamd hopeloosheid. Het zal wel goedkomen, het moet goedkomen want anders is de verdrinking een morbide zekerheid. Mijn stuntelig in elkaar gestoken vlot is klaar voor zich in de meest intense waterbewegingen te manoeuvreren. En allen mogen rustig of onrustig leven met de zekerheid dat deze tegenbeweging tot mijn laatste ademhaling zal plaatsvinden.

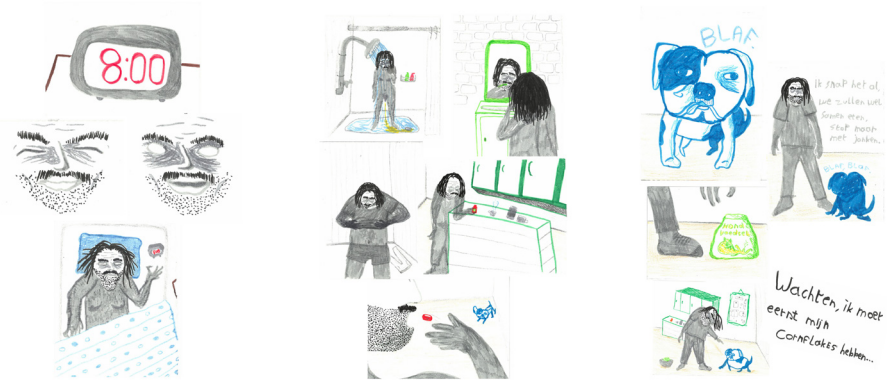
- Leroy Goorts (2022). *een raam scène*.

De Fietser

Daar lag ik dan, een bebloed kreupel wrak op straat, wachtende tot de hemelpoort mij afwijst om zo te vallen, flikkerende door de negen cirkels des Hels. Het is grappig als je erover nadenkt wat voor een soort vragen allemaal in een man zijn hoofd kunnen afspelen in zijn laatste momenten. “Heb ik de hond genoeg eten gegeven voordat ik wegging? Wie gaat er voor hem zorgen? Volgende week had ik toch een afspraak bij de tandarts? Wat zou mijn mama hier wel niet van denken?” Wie zou gedacht kunnen hebben dat cornflakes gaan halen in de Aldi zo’n gevaren met zich meebracht? Het was een uur of acht in de ochtend toen mijn wekker met zijn onheilspellende melodieën mij bij de kraag nam om de dagdagelijkse sleur van het bestaan te beleven en me met rauwe tegenzin wakker schrok. Niet dat ik langer wou slapen, het had lang genoeg geduurd. Het was vrijdag, wat betekende dat ik pas om half twaalf moest beginnen met werken. Dit betekende jammer genoeg niet dat ik kan uitslapen want Halvegare, mijn hond, verwacht om half negen zijn ontbijt.

Tussen acht uur en half negen heb ik dus meer dan genoeg tijd om mij te wassen, om te kleden, mijn tanden te poetsen en mijn multivitamine in te nemen gepaard met een sterke oploskoffie van het goedkoopste huismerk. Geen melk en suiker nodig voor dit lugubere brouwsel van de laagste plank, dat verdient het niet. Het was zevenentwintig na acht toen ik mijn koffie op had, nog tijd dus voor een kom cornflakes in mijn keelholte te storten. Halvegare keek me wat zielig aan. “Ik snap het al,” zei ik, kijkende naar mijn aanstellende zielenpoot. “We zullen wel samen eten, stop maar met janken.” Ik vulde zijn kom met zijn favoriete smaak hondenbrokken, zalm en groentesmaak met een golden retriever afgebeeld op de voorkant van de zak die eruitziet alsof hij net de ejaculatie van zijn leven heeft meegemaakt. Een betere mengeling van

hoogwaardige ingrediënten, heerlijke blijdschap en onschuldige extase is voor deze goudkleurige viervoeter zo blijkt nergens anders te verkrijgen. Halvegare mag dan wel een Amerikaanse bulldog zijn, hij krijgt het ook altijd elke ochtend tamelijk goed naar binnen geslokt. Hij laat echter wel geen witte en half doorzichtige substanties op de vloer na zoals de hond op de verpakking doet vermoeden, maar misschien is dat specifiek met het ras verbonden. In de avond krijgt hij brokken met rundsmaak, maar die bevallen hem precies altijd wat minder. Hij eet het wel altijd op, dus ik stel geen vragen.

“Nog even wachten,” zeg ik. “We kunnen moeilijk samen eten als ik mijn cornflakes niet heb, en die brokken staan mij niet zo aan, toch bedankt.” Halvegare kijkt me attent aan, hij mag dan soms wel de grootste aansteller zijn, maar luisteren doet hij wel. Daar kunnen veel baasjes nog wel van leren. Ik doe de keukenkast open en zoek op de bovenste plank naar het pak cornflakes. “Ah, daar bent u dan, de doos van het smake-loze ochtendritueel.” Zeg ik. Ik voel aan het gewicht van de doos, of het ontbreken daarvan, hoelaat de klok geslagen heeft. Misschien dan toch een poging wagen met de zalmbrokken, het zou tenminste een meer smaakvol ontbijt wezen. Ik sla de gedachte vluchtig van me af. “Vergeef mij voor dit verraad,” zeg ik tegen Halvegare. “Maar het samen ontbijten zal voor volgende ochtend zijn.”

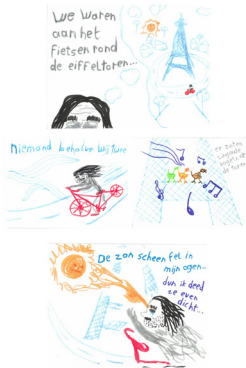
Ik wijs naar zijn glorieuze ochtendmaal en knip met mijn vingers, zijn signaal dat etenstijd begonnen is. “Je hoeft niet op mij te wachten,” zeg ik. “Ik zal op tijd terug zijn met een pak cornflakes en wat te snoepen voor u als je braaf bent.” Als antwoord kreeg ik enkel de naar binnen slokkende geluiden van de brokken die door Halvegare zijn keel vliegen, rechtstreeks naar zijn maag. Goed kauwen daar doen we niet aan. Ik doe mijn jas aan en ga naar buiten. “Tot straks.” Halvegare kijkt even met zijn natte en triest uitziende ogen in de mijne, jankt lichtelijk en eet in stilte verder.

De buitenwereld, wat is het toch een prachtig zicht om te aanschouwen en zich in voort te bewegen. Natuurlijk als je over de constante vloed van stress, armoede, moord, aanrandingen en nog talloze andere menselijke bezigheden kunt kijken. Om dan maar te zwijgen over de pure vuiligheid, zoals de stront van Halvegare die met zijn bruinige tinten mijn voortuin decoreert. Bekijk het zo, het is goedkoper dan een eigenaardige tuinkabouter die met zijn levenloze en kille lach door onze ziel lijkt te staren, wachtende op de juiste opportuniteit om je pezen over te snijden met zijn minuscule heggenschaar. Ik wandel naar de zijkant van mijn nederige verblijfplaats, en daar staat ze dan. Mijn muze van de stoep, niemand kan haar de roestplekken beklagen. Waar mensen enkel een bordeauxrode fiets zien met mankementen zoals de oranjebruine spikkels van regen en ouderdom, een deels kapotgebeten zadel te

danken aan mijn viervoetige kompaan en lichtelijk platte banden, zie ik mijn trouwe en edele merrie. Wie hier een auto verkiest in mijn kleine onveranderlijk dorpje, gevuld met dunne straten en nauwe verlepte kiezelsteensteegjes, zal ik tot mijn dood vierkantig uitlachen. Mijn trouwe fiets Dominique, vernoemd naar Dominique Swain die ik voor het eerst zag spelen in de film Lolita, mag dan wel niet zo snel gaan en minder wielen hebben dan de meeste auto's, ze is uniek en ze is van mij.

Ik neem de sleutel van het fietsenslot uit mijn zak om het beugelslot open te maken, Dominique haar persoonlijke kuisheidsgordel, ontzegt voor de ontketening van deze magistrale reis op gang te brengen. Ik schuif mijn voeten die zich in versleten laarzen bevinden teder over de pedalen van Dominique, het voelt aan als de warme en sensuele verwelcoming waar elke man op wacht. "Ik heb deze avond nog gedroomd over ons," zei ik tegen haar. "We waren in de droom cirkels aan het fietsen rond de Eiffeltoren. Niemand te bespeuren behalve wij twee, fietsende in volle vlucht terwijl ik voor jou Altijd heb ik je lief zing van Clouseau. Het was een warme dag en er zaten allerlei soorten vogels op de balken van de Eiffeltoren die het refrein aan het meefluiten waren. De zon scheen brandend in mijn ogen dus ik liet het stuur los om in ze te vegen. Toen ik mijn ogen terug opendeed om mijn pupillen te laten wennen aan het kille bestaan, was het donker en was ik het wezen dat als fiets bereden werd, terwijl jij met de spaken van je voorste wiel aan mijn haren trok om me links of rechts te sturen. Ik keek naar onder, ik was naakt. Als een hond liep ik op handen en voeten, geen manier om te stoppen. Wat eerst een tocht vol genot was, voelde in de span van enkele seconden aan als de vlucht poging van ons leven. We waren hier niet meer alleen en ik voelde, hoorde iets of iemand dat achter ons aan liep. Achter me kijken was geen optie, enkel naar voren lopen als een object dat voor zijn enige doel gebruikt werd, dat was mijn lot. Met elke ronde die we renden rond de Eiffeltoren, kwam het demonisch klinkend wezen dichterbij. Voetklanken die de aarde deden beven, keelklanken die mijn gedachten en maag deden draaien van hulpeloze paniek. Alle kracht in mijn lichaam was verloren door de angst, en toch bleef ik lopen.

Ik was geen mens meer maar een levenloze pop die het einde voelde naderen. Dichter en dichter, totdat ik de adem van het beest kon ruiken, een scherpe en doordringende mengeling van een of andere soort brandstof, koper en verbrand vlees. Het greep me met een klauw die warmer aanvoelde dan magma zelve. Alle hoop was uit het raam gevlogen, en toen schrok ik wakker van mijn wekker zijn helse lawaai. Het was wel even een naar gevoel, maar ik kan niet zeggen dat ik er veel op tegen had. Iedereen moet ooit eens heengaan.”

En zo vertrok ik op pad naar de Aldi, voor mijn welverdiende kom cornflakes. Misschien haal ik nog een pak melk erbij, voor de zekerheid. Ik steek mijn oordopjes in mijn oren en zet een afspeellijst op van Clouseau op mijn smartphone. Daar gaat ze begint te spelen. Ik duw mezelf van de grond af met mijn linkervoet en met mijn rechter op het pedaal. In enkele snelle ogenblikken ga ik vooruit op Dominique, klaar voor wat het universum deze vrijdagvoormiddag voor mij in petto heeft.

De straten waar ik door fiets zijn altijd hetzelfde, doch altijd verschillend. Gazons zijn afgemaaid die de vorige keer wat overgroeid waren, of juist andersom. Op verschillende plekken liggen lege blikjes of flessen van allerlei soort frisdrank of alcohol, en natuurlijk een overvloed aan sigarettenpeuken. Mensen die aan het joggen zijn of aan het fietsen. Mensen die hun hond uitlaten en als je geluk hebt zie je een van de

worden dan een stuk afval op de straat, vergeten en verloren tussen het andere volkerenpuin dat door de maatschappij is achtergelaten langs alle kanten van de stoep. “Verdomme, Clouseau sta mij bij!” Roep ik, het kan me geen zak interesseren wie het hoort. Laat me nu toch niet alleen begint te spelen. Mijn hoofd wordt rood en ik voel me lichthoofdig, maar afstappen of pauzeren is geen optie. Elke keer is dit mijn test, mijn triomf. Dit obstakel is een eerbetoon aan het bestaan, overwinning betekent het recht op leven. Als ik dit niet meer kan halen, dan mogen ze mijn leven ontnemen en in een ondiep graf begraven, dat zal ik niet bevechten. Maar jammer genoeg, zal ik deze keer niet de roltrap naar de hemelen betreden. Ik ben gearriveerd aan de top van de berg en kijk naar achteren, ziende dat de berg eigenlijk niet zo steil blijkt te zijn, dit zal me keer op keer blijven verrassen.

Nog enkel de straat afrijden en links bevindt zich mijn bestemming. Ik zie een druppel uit de lucht voor mijn neus vallen. “Tuurlijk, een extra douche kan er ook altijd bij.” Dacht ik. Lichtelijk kijk ik naar boven om te zien wat de wolken mij kunnen vertellen, ook al lijken ze onschuldig, ze kunnen je een enkel moment je in de rug steken. Ik hoor plots een irritant luid getoeter en kijk terug naar beneden. “Wie maakt er verdomme dat rot g-” Plots zweefde ik door de lucht. Het was een vreemd gevoel, voor een moment was ik van al mijn zorgen verlost, ze leken plots minuscuul, niets eens denkwaardig. Ik viel op de grond en alles flitste even wit, voordat het eindeloze zwarte overnam. Er zweefden allemaal vragen rond in mijn hoofd, over Halvegare, over Dominique en mijn familie. Het donker voelde aan als een pure leegte, maar niet onaangenaam, eerder de terugkering van een vriend waarvan je vergeten was dat die ooit heeft bestaan. Iemand schudde met mijn arm en ik deed gedeeltelijk mijn ogen open, lichte regen kust me met zijn koude natheid op de wangen. Naast me zag ik Dominique, geheel kapot en geruïneerd. Wat is er met haar aan de hand? “Meneer, hoort u mij? Gaat het?” Het is een knappe dame, ze leek in de dertig te zijn. “Niet opgeven oké? De ambulance is gebeld en is snel onderweg!” Haar snappen kan ik niet, ze lijkt heel aangedaan, triest en zelfs boos. Kende ik haar? Heb ik haar ooit ont

moet of neemt ze me voor iemand anders aan? Ik voel dat ze mijn hand heeft vastgenomen, ze kijkt me teder aan. In de verte hoor ik iemand roepen “Oh godverdomme, godverdomme laat het niet waar zijn, verdomme!” Waarop iemand reageerde “Verman uzelf! De ambulance zal hier wel snel genoeg zijn!” Stillaan begin ik te denken “Je zal het maar meemaken, dat je liggende op straat de vrouw van je leven tegenkomt.” Lichtelijk knijpt ze in mijn hand. “Volhouden meneer,” zei ze. “Doe het voor mij. Nog even en de ambulance komt eraan, kan je hun sirene ook niet al in de verte horen?” Een of andere herrie kwam inderdaad dichterbij en dichterbij. Ik doe mijn best om te antwoorden, maar de woorden komen er niet uit. Liever ga ik nog even rusten.

En dat deed ik.

En dat deed ik.

- Leroy Goorts (2022). *de fietser*. (reeks)

Kerkhof

Hier liggen we dan als complete gelijken, het ultieme lot van alle kompanen en antagonisten, de rode ongestreken gordijnen worden langzaam gesloten, steeds dichterbij komende zoals de aanraking in de Schepping van Adam. Rijen na rijen gemaakt door met mos overgroeide in de grond gestoken kruizen en stenen. Namen van onbekende volkeren vergezeld door afbeeldingen van vergeten gezichten. Hier liggen, schouders onbelast en vredig, de sereniteit onvergelijkbaar, wat een ware traktatie. Het is het einde dat ons allen staat te wachten, als we het nu willen of niet. We hebben onze rol vervuld, net zoals we nu onze in de grond gegraven gaten vullen zullen. Dit gat niet enkel gevuld met ons fysieke lichaam in een houten kist, maar ook met de herinneringen van alle jaren die we hebben beleefd. Onvervulde dromen, verbroken beloftes, toekomstplannen die de realiteit nooit gekend mogen hebben. Het is een ingewikkeld gevoel, weten dat we temporaire organismes zijn. Het is iets waar een denkend en zelfbewust wezen zoals ons mee kampt. Deze kennis kan bekeken worden als een zegen, maar hier heb ik mijn twijfels over. We weten namelijk niet wanneer het gebeurt, alleen dat het ooit gebeuren zal. Dit betekent dat de bewustheid hierover alleen kan zorgen voor een verderzetting van hopeloze gedachtegangen, een afwachting voor het onbekende dat ieder moment toeslaan kan. Het korte verhaal van schrijver L. Roygors genaamd De Fietser (2022) bevat een passende passage voor dit soort gevoel. De fietser waar de titel naar suggereert zegt het volgende; ‘Wat eerst een tocht vol genot was, voelde in de span van enkele seconden aan als de vluchtpoging van ons leven. We waren hier niet meer alleen en ik voelde, hoorde iets of iemand dat achter ons aan liep. Achter me kijken was geen optie, enkel naar voren lopen als een object dat voor zijn enige doel gebruikt werd, dat was mijn lot. Met elke ronde die we renden rond de Eiffeltoren,

kwam het demonisch klinkend wezen dichterbij. Voetklanken die de aarde deden beven, keelklanken die mijn gedachten en maag deden draaien van hulpeloze paniek. Alle kracht in mijn lichaam was verloren door de angst, en toch bleef ik lopen.’ De tocht vol genot onze onwetende jonge jaren, achtervolgd door de onverbiddelijke toekomst. Wat we ook trachten te doen, dit lot valt niet te ontsnappen. Stoppen met lopen is een optie, maar het zou enkel het einde sneller doen naderen. We kunnen dus enkel rennen, blijven rennen totdat de kist ons begroet. Het is een zware en belastende manier van denken, maar het lijkt me de enige optie die ware bevrediging biedt. De vrede is ermee gesloten en we gaan verder, onszelf voortbewegende op deze planeet van velen. De Egyptenaren geloofden in het Veld van Riet, het leven na de dood zoals wij het leven kennen, exclusief de pijn van de alledaagse zorgen, eeuwig genot. Als we enig geluk mogen kennen, zou dit de realiteit wezen, dan was het einde een uitermate schoon toekomstbeeld. Maar dit lijkt mij met pijn in het hart een kinderlijke fabel. En bovendien, als mijn hart gewogen zou worden door Anubis en zijn gelijken tegenover een veer heb ik mijn bedenkingen als de schalen evenwichtig zouden blijven. Dan wordt mijn hart verorbert door Ammit met de gerichte en lustvolle kracht van een uitgehongerde straathond gelijk de hond Dikke in het korte verhaal Jean en Dikke (2022) door Rob Vandegoor. ‘Sprekend van de duivel, wandelt Dikke de badkamer binnen. Zijn staart steekt tussen zijn benen, zijn ogen staan niet als normaal, Dikke heeft speed gesnoven. Met schuimende bek rent hij richting het bad, en lanceert zichzelf in de nek van Rachelle, deze bijt hij over. Zij gorgelt bloed, bloed spuit. Haar karkas klettert neer op het naakte lichaam van Jean.’ Het licht in de ogen vervroegd uitgedoofd door het onverwachte, de hopeloosheid die weer overwint.

De dementie heeft toegeslagen, een vergeten vijand die de vergetelheid als giftig wapen benut. De oude man verlost zichzelf van zijn darmgas, klinkend alsof een bom is gedetoneerd. Hij komt recht uit zijn rolstoel, paraat voor de strijd. De luide knal brengt hem terug naar de veldslagen die hij jaren geleden

gestreden heeft. De bombardementen waren terreur, pure genadeloze terreur.

Waar hij in één vluchtige beweging recht schoot, gaat hij het volgende moment weer naar achteren, wegzinkend in zijn vertrouwde rolstoel. Het luide geluid al snel vergeten, een onbestaande herinnering. Plots is het daar, een onaangename geur. De vergeten soldaat vliegt weer recht in zijn stoel, denkend gas te ruiken. Hem zullen ze niet in de maling nemen, hij kent al hun trucjes. Hij zal al zijn medestrijders wakker schreeuwen en zijn gasmasker met haast op zijn gelaat plaatsen. Hij schreeuwt, vergetende waarom hij deze helse geluiden maakt. Kortstondig is dit geluid, zijn eigen keelklanken die hem enkel verergering veroorzaken. De knal is voorbij, de geur is voorbij, maar voor hem was het voorbij vooraleer het ooit begonnen was.

Filosofen over onze levensreis en het einddoel hiervan kan in de mond aanvoelen als een braakbal. We krijgen het niet geslikt en verteerd, dus we blijven erop kauwen als een kauwgom met maagzuursmaak om het uiteindelijk uit te spuwen en meteen te beginnen aan de volgende. Dit ritueel wordt door mij herhaald in mijn oeuvre, een langdurige cyclus van de zelf bevragen en heruitvinden. Mezelf verlossen van de braakbal en beginnen aan de volgende. Dit gegeven is van groot belang in mijn bestaan, want zonder dit gebeuren zou ik niet hetzelfde zijn. ‘Wie zich onder de invloed van psychische pijn of bedrukt door een ondraaglijk lijden een kogel door het hoofd jaagt, heet een zelfmoordenaar, maar voor hem die zijn erbarmelijke, de ziel omlaaghalende hartstochten de vrije loop laat in de heilige dagen van lente en jeugd, heeft de menselijke taal geen naam. Na de kogel volgt de rust van het graf, na een vergooid jeugd volgen jaren van smart en kwellende herinneringen. Wie zijn lente heeft geprofaneerd, die begrijpt de huidige toestand van mijn ziel. Ik ben nog niet oud of grijs, maar ik leef al niet meer.’ Drama op de jacht (2010) van Anton P. Tsjechov. Een citaat met een bekend en al te persoonlijk gevoel. De alledaagse mechanieken van het lichaam worden uitgeoefend, maar het gevoel van het ware leven is ver zoek. Het is een motie die gegraveerd staat in onze zelf. Zijn we namelijk echt aan het leven, of louter aan het overleven. Het fleurige is geprofaneerd maar het

is net deze ontheiliging en twijfel die het allemaal zo menselijk maakt. Het is een lijdvolle zoektocht naar de blijdschap, een ware blijdschap die haar onvoorstelbare gezicht mogelijk nooit tonen zal, maar het is deze hoop naar verbetering die ons verder sleept tot ieder onze eind-scène. Wat deze ware blijdschap inhoudt, differentieert uiteraard van persoon tot persoon en is volkomen subjectief zoals de kunstwereld zelve. Het is een test, een uitmuntende test waarvan we de leerstof onmogelijk van kunnen instuderen. Grayson Perry zegt in zijn boek *Playing to the Gallery* (2016) het volgende. ‘Een andere test voor kunst werd voorgesteld door een van mijn leermeesters. Hij noemde het de vuilnisbelt-test. Je zou het te testen kunstwerk op een vuilnisbelt moeten plaatsen en het kwalificeert enkel als een voorbijganger het ziet en zich afvraagt waarom een kunstwerk is weggegooid. Maar natuurlijk zouden veel goede kunstwerken deze test niet doorstaan, omdat de vuilnisbelt zelf het kunstwerk zou kunnen wezen.’ Wat voor iemand een vuilnisbelt (het slechte leven) is, is voor de andere persoon een kunstwerk (de ware blijdschap). Wat voor de ander klinkt als een nihilistische manier voor denken, is voor mij een bron van extensieve inspiratie. Er wordt een eigen weg gekerfd in dit leven van ons, dat is zeker. Op welke wijze wij dit kerven en hoe het gekerfd dient te worden, daar hebben we deels een eigen zeg in. Er zijn honderden dingen die we kunnen bemachtigen, en er zijn honderden dingen meer die niet te bemachtigen vallen. Dat is de realiteit waarin onze ouders ons geschept hebben. De poppenmeesters zijn aan het dansen met onze touwen in hun greep. Dans maar zou ik zeggen, wij dansen dubbel zo bezeten en daar kunnen de regels geen stop op zetten.

De mieren kruipen over ons lijf, penetreren de oogbollen en knagen zich een ingang via de oogkassen. We zijn hulpeloos, vastgebonden door onze eigen onmacht. We voelen ze kruipen, dieper en dieper banen ze zich een weg in onze schedel en door onze keel. Ze begroeten al onze organen die we nodig hebben voor onze overleving, wat zijn ze toch vriendelijk en beleefd. De mieren houden van hun nieuwe huis, het lichaam wat eerst van ons was, denkende

dat dit voor de eeuwigheid het geval ging blijven, maar niets is minder waar.
We wuiven vaarwel aan ons lijf, ons corpus. Tot weerziens, u heeft ons goed gediend.

Het personage genaamd Henry Chinaski, gespeeld door Mickey Rourke zegt op moment 0:44:43 in de film *Barfly* (1987) gemaakt door Barbet Schroeder het volgende; ‘Weet je, iemand heeft deze regel vastgelegd, dat iedereen iets moet doen. Ze moeten iets zijn, weet je? Een tandarts, een zweefvliegtuigpilot, een agent, een conciërge, een priester, dat alles. Soms word ik het gewoon beu om aan alle dingen te denken die ik niet wil zijn. Alle plaatsen waar ik niet heen wil, zoals India, zoals mijn tanden laten poetsen. Red de walvis, dat alles. Ik begrijp dat niet.’ Dit vertelt de bijna altijd dronken en vechtlustige Henry aan de cafébaas die naar hem aan het luisteren is in het café waar hij dit loslaat, zittende voor zijn halfleeg gedronken pint bier. De cafébaas zegt ‘Je moet er niet aan denken. Ik denk dat de hele truc is om er niet aan te denken.’ Waar na hij zichzelf een shot wodka inschenkt. We worden verwacht iets te zijn, wat datgene is vullen we zelf in als onze eigen gekerfde weg. Deze weg zit vol gruwels, pijnen en wanhopen, maar dat is precies wat het zo waardevol laat aanvoelen, de honger die het maal overheerlijk maakt. Sommige kunnen verder vanaf vroegs in deze extase van blijdschap, maar iemand die iets waard is als kunstenaar kan in mijn ogen niet werken uit die als geboorterecht aangekregen blijheid. De vuiligheid maakt het hoopvolle schoon.

- Leroy Goorts (2022). *allen door de knieën*.

Slot

We leven in moeilijke tijden, dat is nu wel duidelijk, men kan argumenteren dat de tijden nooit goed geweest zijn en daar kan duidelijk begrip voor geuit worden, maar we gaan verder, desondanks alles gaan we verder. Het is niet in onze aard om op te geven, als we dat nu zouden willen of niet. Voetstap na voetstap die we plaatsen komen we dichterbij de eindscène. Het is een gat dat ons bedreigt met haar intiem donkere diepte. Haar velen vormen kunnen ons een valselijk gevoel van veiligheid schenken, maar deze moeten we niet al te vlug een hand toereiken, ook al zou daar de nood voor verschijnen. Deze gaten van de wereld, gaten van anussen en open darmen, van open kartonnen dozen, spleten tussen dakpannen, vorktanden, grassprietten en stenige wandelpaden. Onze stappen holklinkende op deze kille vloer. Links, rechts, links, rechts, links, rechts, links, links, rechts, links, links. We dansen rond deze gaten, de cirkel des levens en haar uiteindelijke slot, een tedere en speelse manoeuvre. U zult uw maaltijd krijgen, wees maar gerust, maar eerst zal u moeten wachten amice, het zal u deugd doen. De stap naar voren kunnen we zelf ieder moment maken als de geesten van morgen, maar zoals Thomas Ligotti zegt in de laatste woorden van zijn boek *The Conspiracy Against The Human Race* (2018); ‘Dat gezegd hebbende, niets wat we weten zou ons die stap laten zetten. Wat is er ondenkbaarder? We zijn ook maar mensen. Vraag het aan wie dan ook.’

Literatuurlijst

Boeken:

Shulman, M. (1958). *The Zebra Derby*. (2de druk). New York: Doubleday & Company

(p.149-150, zelfmatig vertaald vanuit het Engels naar het Nederlands.)

Hemingway, E (2000). *The Old Man and The Sea*. Londen: The Random House Group

(p.85, zelfmatig vertaald vanuit het Engels naar het Nederlands.)

Elledge, J (2013). *Henry Darger, Throwaway Boy: The Tragic Life of An Outsider Artist*. Londen: Overlook Duckworth

(p.273, zelfmatig vertaald vanuit het Engels naar het Nederlands.)

Marquez, G. C. & van der Pol, B. (2012). *De kolonel krijgt nooit post*. (18de druk). Amsterdam: Meulenhoff

Aurelius, M & Long, G (2019). *Meditations*. New York: Dover Publications

(p.25, zelfmatig vertaald vanuit het Engels naar het Nederlands.)

Ligotti, T (2018). *The Conspiracy Against The Human Race*. (8ste druk).

New York: Penguin Books

(p.62 & 221, zelfmatig vertaald vanuit het Engels naar het Nederlands.)

McCarthy, C (2011). *The Sunset Limited*. Londen: Picador

(p.122, zelfmatig vertaald vanuit het Engels naar het Nederlands.)

Van Aken, P (1971). *Klinkaart*. Rotterdam: Ad. Donker

Tsjechov, A. & Stoffel, A. (2010). *Drama op de jacht*. Amsterdam: Van Oorschot

Perry, G (2016). *Playing to the Gallery. Londen*: The Random House Group (p.68, zelfmatig vertaald vanuit het Engels naar het Nederlands.)

Websites:

Ungaikyō. (2021, 21 december). In *Wikipedia*. Geraadpleegd op 18 februari 2022, van <https://en.wikipedia.org/wiki/Ungaiky%C5%8D>

The Fates: The Destiny Goddesses. (2021, 6 oktober). In *GreekMythology*. Geraadpleegd op 21 februari 2022, van https://www.greekmythology.com/Other_Gods/The_Fates/the_fates.html

J. Mark, Joshua. (2019, 20 augustus). Field of Reeds (Aaru). *World History Encyclopedia*. Geraadpleegd op 22 april 2022, van https://www.worldhistory.org/Field_of_Reeds/

Films:

Anderson, W. (Regisseur). (2021). *The French Dispatch* [Film]. Indian Paintbrush & American Empirical Pictures

Schroeder, B. (Regisseur). (1987). *Barfly* [Film]. Golan-Globus Productions & Zoetrope Studios

Scripties:

Vandegoor, R. (2022). *En dat is het*. [Masterscriptie]. Hogeschool PXL-MAD School of Arts Hasselt.

Afbeeldingenlijst

Goorts, L. (2022). *kermis*. [Mixed media op papier].

Goorts, L. (2022). *de miereneter*. [Stift op papier].

Goorts, L. (2022). *tenietgedaan*. [Mixed media op papier].

Goorts, L. (2022). *gloria*. [Kleurpotlood en stift op papier].

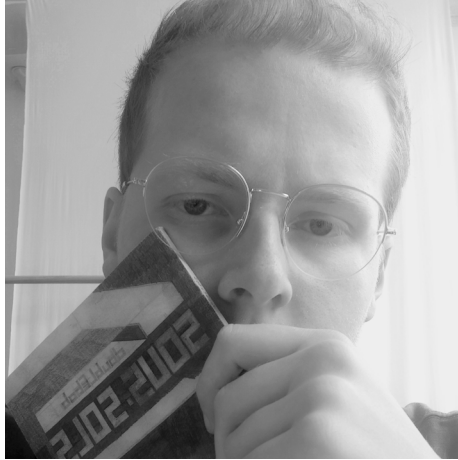
Goorts, L. (2022). *bestaan is een attractie die niet eeuwig zal duren*.
[Mixed media op papier].

Goorts, L. (2022). *een raam scène*. [Stift op papier].

Goorts, L. (2022). *de fietser (reeks)*. [Kleurpotlood en stift op papier].

Goorts, L. (2022). *allen door de knieën*. [Stift op papier].

Creators

- Goorts Leroy

- Lerts G. O'Roy

- Leroy Goorts

- L. Roygors

